

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/187/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713203144
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2713203144.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a členov senátu: JUDr. Anton Jaček a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci navrhovateľa: PROFIS, spol. s r.o., so sídlom Holíč, Jána Palárika 16, IČO: 34 103 201, zastúpeného advokátkou: JUDr. Mária Trylčová, so sídlom Senica, J. Kráľa 738/12, proti odporcovi: Peter Tokoš, s miestom podnikania Gbely, Mirka Nešpora 1396/24, IČO: 30 093 198, t.č. v Ústave pre výkon trestu odňatia slobody a pre výkon väzby Leopoldov, Gučmanová 19, o zaplatenie sumy 512,86 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 17.12.2013, č. k. 5C/228/2013-75, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania na trovách právneho zastúpenia vo výške 51,48 Eur, k rukám právnej zástupkyne navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd v celom rozsahu vyhovel návrhu na začatie konania a odporcovi uložil povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť navrhovateľovi 512,86 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 48,62 Eur od 16.6.2012 do zaplatenia, s 18,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 232,12 Eur od 11.9.2012 do zaplatenia a s 18,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 232,12 Eur od 11.10.2012 do zaplatenia a trovy konania vo výške 30,50 Eur ako aj trovy právneho zastúpenia navrhovateľa k rukám jeho právneho zástupcu v sume 347,38 Eur.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 663, § 671 ods. 1 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, 3, § 6 ods. 1, § 7 zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov a § 261 ods. 9, § 365, § 369 Obchodného zákonníka a uzavrel, že návrh bol podaný dôvodne. Medzi navrhovateľom a odporcom došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o nájme nebytových priestorov na nájom nebytových priestorov v budove súpisné č. XXX, stojacej na parcele č. 104/1, zapísané na LV č. XXXX pre katastrálne územie a obec O., okres Skalica a to miestnosť č. XXX s podlahovou plochou 35,83 m². V zmluve bola medzi účastníkmi dohodnutá výška nájmu 1719,84 Eur ročne a úhrada za opakované služby 601,28 Eur ročne, platenie bolo dohodnuté mesačne spolu vo výške 232,11 Eur vždy k 10. dňu príslušného mesiaca. Navrhovateľ nie je vlastníkom týchto nebytových priestorov, avšak oprávnenie uzatvoriť s odporcom nájomnú zmluvu mu vyplývalo zo zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 1.3.2006, ktorú navrhovateľ uzatvoril s vlastníkom nehnuteľností (spoločnosť CHARTER spol. s r.o.) práve za účelom ďalšieho prenájmania nebytových priestorov tretím osobám. Z faktúr navrhovateľa mal súd za preukázané, že nájomné a úhrady za spotrebu tepla, energie a vody odporcovi riadne vyfakturoval. Odporca sa v konaní bránil tým, že je v súčasnosti v ÚVTOS v

Leopoldove a myslí si, že nájomné za mesiac september bolo uhradené jeho kolegyňou v hotovosti, avšak všetky doklady sa nachádzajú v predmetnom nebytovom priestore. Svoje tvrdenia o zaplatení dlžnej sumy však žiadnym spôsobom nepreukázal a ani nenavrhol vykonať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Z toho dôvodu má súd za to, že odporca neunesol dôkazné bremeno o tom, že nájomné zaplatil. Súd, prejednávajúc vec sporovú, v ktorej bolo povinnosťou účastníkov tvrdiť určité právne skutočnosti a tieto v konaní preukázať, mal za preukázané tvrdenie navrhovateľa, že si splnil svoju povinnosť, prenechal nebytové priestory na užívanie odporcovi a riadne odporcovi vyfakturoval sumu za nájom a za služby spojené s užívaním nebytového priestoru, kým odporca súdu nepreukázal, že by jeho záväzok zaplatiť za prenájom a služby spolu vo výške 512,86 Eur, zanikol zaplatením. Z týchto dôvodov mal súd za to, že odporca nedostatočne splnil dôkaznú povinnosť, neunesol dôkazné bremeno, čoho výsledkom bolo, že súd návrhu navrhovateľ vyhovel v celom rozsahu. Súd priznal navrhovateľovi i úrok z omeškania z nezaplatených súm podľa návrhu navrhovateľa, nakoľko mal za zistené, že odporca nezaplatil riadne fakturovanú sumu včas, bol v omeškaní so zaplatením tejto sumy, vznikla mu povinnosť platiť úroky z omeškania a takto žiadaná a priznaná výška nie je v rozpore s ustanovením § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a nariadením vlády SR č 87/1995 Z. z. Pri právnom vzťahu medzi účastníkmi konania treba vychádzať zo skutočnosti že zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcom je obchodnoprávny, keďže obidvaja účastníci zmluvu uzatvárali ako podnikatelia. Preto pri posudzovaní nároku navrhovateľa na úroky z omeškania treba vychádzať z ustanovení Obchodného zákonníka v súlade s § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka. Výšku úroku z omeškania si účastníci dohodli v čl. IV bod 4 zmluvy o nájme nebytových priestorov vo výške 0,05 % za každý deň omeškania t.j. 18,25 % ročne. Začiatok plynutia doby omeškania mal súd za preukázaný z uvedených splatností jednotlivých faktúr navrhovateľa. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a navrhovateľovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie práva proti odporcovi, ktorý úspech nemal. Trovy konania predstavujú navrhovateľom zaplatený súdny poplatok za návrh vo výške 30,50 Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 347,38 Eur, ktoré sú priznané podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal odporca odvolanie, v ktorom poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie považuje za unáhlené, z čoho vyplýva jeho návrh na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že mu nebolo umožnené v kancelárii skontrolovať príjmové a výdavkové bloky a ani nebolo preverené, či jeho priateľka I. O. túto sumu uhradila. Namietal aj to, že nemohol byť prítomný na súde, lebo sa nachádzal vo väzbe, preto nemohol preukázať súdu svoje dôkazy.

Navrhovateľ odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu odporcu predložil prostredníctvom svojej advokátky písomné vyjadrenie, ktorým poukázal na správnosť napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, keď s odvolaním odporcu nesúhlasí. Odporca mal možnosť uplatniť svoje procesné práva napriek tomu, že je v súčasnosti vo väzbe, mal právo predložiť dôkazy alebo navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čo neurobil. Odporca bol vo veci vypočutý dňa 13.11.2013, čím súd vykonal všetky úkony pre zachovanie možnosti odporcu konať pred súdom. Odvolaciemu súdu preto navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a odporcovi uložiť povinnosť nahradiť mu trovy odvolacieho konania vo výške 51,48 Eur k rukám jeho právnej zástupkyne.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f)), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, keď prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie vo veci a ich vyhodnotením dospel i k správnym skutkovým záverom a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvého stupňa, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenie a tieto i správnym spôsobom vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. už iba odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvého stupňa odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa sa žiada dodať už iba nasledovné:

Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. sú účastníci povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O.s.p.).

V sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nespĺnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno znamená procesnú zodpovednosť účastníka konania za preukázanie jeho tvrdení. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nespĺnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O.s.p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. To znamená, že v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má navrhovateľ (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že s odporcom (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol odporcovi určité plnenie a že odporca za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; navrhovateľa zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Odporca (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

V danom prípade nebol sporný zmluvný vzťah, z ktorého vznikla pohľadávka uplatnená navrhovateľom v konaní, sporným nebolo ani poskytnutie dojednaného plnenia navrhovateľom odporcovi podľa neho, ako ani výška pohľadávky, z čoho jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ si svoju dôkaznú povinnosť tvrdenia ako aj označenia a predloženia dôkazov na preukázanie týchto tvrdených skutočností splnil. Pokiaľ sa potom odporca chcel úspešne brániť, bolo jeho povinnosťou okrem tvrdenia, že za poskytnuté tvrdenie zaplatil, tu dokonca ide len o jeho pochybnosti, či predsa len neplnil, na tieto svoje tvrdenia označiť alebo predložiť dôkazy, čo však neurobil. Pokiaľ aj odporca v odvolaní namieta, že súd nepreveril u jeho priateľky I. O., či predsa len neplnil, ktorá priateľka bola jeho kolegyňou, ktorá úhrady uskutočňovala (vyplýva to z tvrdení odporcu v podanom odpore proti platobnému rozkazu vydanému vo veci), vykonanie

takéhoto dôkazu (výsluchom svedka) v konaní nenavrhol, pričom v odvolaní ani netvrdil, že sa tak nemohlo stať bez jeho viny (čo je napokon vysoko, dokonca hraničiace s istotou, nepravdepodobné).

S poukazom na vyššie uvedený stručný výklad o bremene tvrdenia a bremene dôkazu možno konštatovať len to, že ako to aj správne uzavrel súd prvého stupňa, odporca neunesol v konaní dôkazné bremeno preukázania neexistencie uplatnenej pohľadávky navrhovateľa.

Pokiaľ ide o namietanie odvolateľom jeho nemožnosti byť prítomný na súde, lebo sa nachádzal vo väzbe a preto nemohol preukázať súdu svoje dôkazy, tu odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že podľa následne uvedeného odporcovi nebola odňatá ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, preto ani táto odvolacia námietka neobstojí.

Podľa § 123 O.s.p. účastníci občianskeho súdneho konania majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali. Právo na súdnu ochranu však v sebe nezahŕňa len samotné právo vyjadriť sa k jednotlivým návrhom na dôkazy a ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, ale zahŕňa i právo byť prítomný pri vykonávaní dokazovania (§ 122 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci je nesporné, že odporca bol v priebehu prvostupňového konania umiestnený v ústave pre výkon trestu odňatia slobody a pre výkon väzby, ale ani takéto obmedzenie osobnej slobody ho nezavaruje základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, a teda ani práva, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali a ani práva byť prítomný na vykonávanom dokazovaní, najmä, keď deklaroval, že trvá na využití týchto procesných práv. I ustálená súdna prax (napr. R 70/2003) dospela k jednoznačnému záveru že, aj účastník konania, ktorý je vo výkone trestu, tým aj vo väzbe, má právo byť riadne predvolaný na súdne pojednávanie, právo na dostatočnú prípravu na pojednávanie, právo predniesť alebo doplniť svoje návrhy, zhrnúť ich a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci ... Súd takéhoto účastníka predvolá na pojednávanie prostredníctvom nápravnovúchovného ústavu so žiadosťou o predvedenie, prípadne môže súd takéhoto účastníka vypočuť priamo v nápravnovúchovnom ústave.

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že odporca bol včas upovedomený o termíne všetkých pojednávaní určených súdom prvého stupňa vo veci, bolo mu riadne doručené poučenie účastníka konania o jeho procesných právach a povinnostiach (predovšetkým poučenie podľa § 120 ods. 4, § 101 O.s.p.), bol mu doručený návrh na začatie konania s prílohami, ako aj písomné stanovisko navrhovateľa predložené súdu a predovšetkým mu bolo súdom prvého stupňa zabezpečené právo vyjadriť sa k návrhu na začatie konania, predniesť alebo doplniť svoje návrhy, zhrnúť ich a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci jeho výsluchom priamo v nápravnovúchovnom ústave dňa 13.11.2013 (zápisnica o výsluchu odporcu - č.l. 63 spisu), s tým že odporca v priebehu prvostupňového konania nenamietal, že s týmto zvoleným postupom súdu prvého stupňa nesúhlasí a okrem zabezpečenia svojho výsluchu chce byť aj prítomný na pojednávaní súdu. Túto námietku prezentoval až v odvolacom konaní. Navyiac o nariadených pojednávaniach súdu bol vždy včas informovaný a preto mal možnosť sám si na nich zabezpečiť účasť. Z uvádzaného je preto možné uzavrieť, že procesné práva odporcu boli v predmetnom súdnom konaní rešpektované a zachované.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd súc viazaný uplatnenými odvolacími dôvodmi, potom rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, včítane odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutých výrokov o náhrade trov konania, s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

I v odvolacom konaní bol plne úspešný navrhovateľ a preto jemu v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému odporcovi. Trovy navrhovateľa spočívajú z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhl.) vo výške 34,86 Eur (§ 10 ods. 1 vyhl.), k čomu je potrebné v zmysle § 15a a § 16 ods. 3 vyhl. pripočítať tzv. režíjný paušál, ktorý v roku 2014 predstavuje 8,04 Eur a podľa § 18 ods. 3 i 20% DPH vo výške 8,58 Eur, teda celkovo trovy predstavujú sumu 51,48 Eur.

Náhradu trov odvolacieho konania na trovách právneho zastúpenia (§ 151 ods. 8 O.s.p.), zaviazal odvolací súd zaplatiť odporcu k rukám právneho zástupcu navrhovateľa (§ 149 ods. 1 O.s.p.), do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 160 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.